

Naruby

Bohumil Matějovský

Ten komerční vesmírný let se jakýmsi záhadným způsobem zkomplikoval.

Turistický kosmoplán Tristan s třiceti cestujícími na palubě nejprve zmizel na celou hodinu ze všech monitorů a radarů. Přerušila se veškerá komunikace. Pak se kosmoplán náhle objevil na úplně jiném místě, než kam by se během hodiny letu mohl dostat. Ta změna jeho polohy byla naprosto nevysvětlitelná. Jakoby se dostal do nějaké časové a prostorové smyčky, která ho přesunula na jiné místo.

Po této události se kosmoplán v pořádku vrátil na Zem. Tam už čekal nejen speciální tým nejen techniků, ale i lékařů, kteří provedli u všech cestujících i u posádky důkladnou zdravotní kontrolu.

Když ukázali veliteli posádky data z kritické doby letu, jen udiveně vrtěl hlavou. Řekl, že ten problém s *mrtvou hodinou* letu absolutně nechápe.

Technici prohlédli kosmoplán do posledního šroubku.

Nic nezjistili, Všechny přístroje fungovaly. Záznamník archivující průběh letu nevykazoval žádnou anomálii.

A tak se pro účastníky tohoto komerčního letu ujal v médiích výraz: *turisté ztracené hodiny*.

***

Ivan Kořán měl od té doby hodně zvláštní pocity.

Byly to přesně tři dny, co absolvoval ten podivný let jako pasažér s místenkou na sedadlo číslo 25. Po návratu následovala celá řada lékařských vyšetření a také rozhovor, který byl zaznamenáván.

„Nepamatujete si, že byste během letu na chvíli usnul?“

„Usnul?“ zavrtěl Ivan nechápavě hlavou. „Pane doktore, ten let mě stál třicet mejch vejplat. Počítáno v čistym příjmu, rozumíte? Snil jsem o něm celý roky... co roky... celej svůj život... a pak bych měl ten let prospat, jako když se

vezu někde v metru? Ne. Nezamhouřil jsem oko ani na vteřinku, to vím bezpečně.“

„Dobře. Víte... problém je, že se váš kosmoplán ocitl, aniž víme proč, o tisíce kilometrů dál, než by měl být. Nějaký vjem jste během té záhadné události mít mohl. Zkuste si vzpomenout... pomůže nám každá maličkost.“

Ivan se zamyslel.

„Říkáte každá maličkost... třeba i taková blbost, jako například...“ odmlčel se.

„Jen pokračujte,“ zbystřil doktor.

„No... v jednu chvíli jsem si potřeboval nutně odskočit.“

„Ano? A dál?“

„No... bylo obsazeno. To mě dost zarazilo... takový prachy to stálo, třicet vejplat a to není sranda, víte, co se na takový peníze nadřu? A oni tam maj pro turisty jen jeden záchod. V takový super kosmický lodi. To je docela trapný, že jo?“

Doktor si povzdychl.

„No... tohle asi není to pravé, co jsem měl na mysli, pane Kořán. Nicméně... kdyby se vám v souvislosti s tím letem ještě cokoli vybavilo, určitě mne kontaktujte. Stejnou radu jsem dal i všem ostatním účastníkům onoho letu. Snad se nám podaří společně zjistit, co se tam nahoře vlastně stalo.“

Ivan přikývl. A zároveň zaváhal. Nevěděl, jestli má vyprávět o tom, že od návratu se přestal bát jisté věci, které se předtím nesmírně bál. A že se naopak bojí jiné věci, která mu předtím nevadila. Ale nechal si tohle zvláštní zjištění raději pro sebe. Aby ho doktor neprohlásil za blázna a nenechal ho odvézt.

***

Když se vrátil od doktora domů, začal se pozorovat.

A také si znovu přečetl ty obrovské titulky v bulváru.

KOSMOPLÁN TRISTAN ZÁHADNĚ ZMIZEL NA CELOU HODINU Z RADARŮ.

JE MOŽNÉ, ŽE SE POSÁDKA A CESTUJÍCÍ STALI OBĚTÍ NEZNÁMÉHO POKUSU VYSPĚLÉ MIMOZEMSKÉ CIVILIZACE?

MOHL SE KOSMOPLÁN BĚHEM TĚTO MRTVÉ HODINY DOSTAT DO ČASOVÉHO TUNELU, PROLETĚT KE VZDÁLENÝM GALAXIÍM A ZNOVU SE VRÁTIT, ANIŽ BY ÚČASTNÍCI LETU COKOLI ZPOZOROVALI?

Po všech těch zprávách začal mít obavy.

Co když na tom něco je. Co když jsme teď infikováni nějakým mimozemským virem, který běžné přístroje nejsou zatím schopny odhalit. Co když se mu v břiše zrodí vetřelec, který se pak bude chtít prohryzat ven?

Tyhle šílené myšlenky se mu teď honily hlavou.

Ale zatím na sobě nic nepozoroval.

Opatrně se osahával. Břicho sice měl poněkud nafouklé, povolené, ale vetřelec to asi nebyl. Takhle vydulé ho měl už posledních pár let.

Aby se uklidnil a vyčistil hlavu, zamířil k vodě. Tohle totiž miloval: jen tak posedávat u vody, dívat se a nasávat ten vlhký vzduch, pak si zaplavat...

Jenomže teď se s tou jeho vášní k vodě něco stalo. A to byl právě ten problém, který nechápal a který se bál doktorovi svěřit.

Když zaparkoval poblíž jezera, přejel mu po zádech mráz. Takové podivné neblahé tušení. A když pak přišel blíž k jezeru a zadíval se na modrou vodní hladinu, zmocnila se ho hrůza. Z té vody jakoby po něm sahala smrt. Nedokázal se na tu strašidelnou vodní hladinu ani podívat.

Nechápal to. Kde se v něm najednou vzal ten nepřekonatelný strach z vody.

Rychle sklonil hlavu, aby se tomu hroznému pohledu na vodní plochu vyhnul, a vtom spatřil v trávě pod sebou velkého pavouka. Byl výrazně černý, s viditelnými chloupky po celém těle.

Jindy by se ho lekl a asi by ho zašlápl – bytostně nesnášel pavouky – ale teď se instinktivně sehnul a opatrně ho chytil do dlaně. Bez obavy, že ho pavouk může štípnout.

„Jsi tak nádhernej,“ zašeptal. „Pavouček, kterej si přede svoje sítě. Kulatý tělíčko a kolem dokola samý nožičky...“

Ještě chvíli se nad ním takhle rozplýval.

Pak si ho vzal s sebou domů.

***

Uvědomil si, že by to řešit měl. Tak sebral odvahu a doktorovi nakonec zavolal.

Svěřil se mu, že po návratu z letu zjistil, že má fobii z vody. Při pohledu na vodní hladinu se ho prý zmocní strach. Ale *jaký* strach. Už pouhá představa, že by měl v blízkosti vody sedět, nebo dokonce do ní vlézt a plavat, ho přivádí přímo k šílenství. Přitom jezera, řeky a rybníky byly vždycky cílem jeho výletů. Uklidňovaly ho. Tak proč z nich má najednou takovou nepřekonatelnou hrůzu... má to snad nějakou souvislost s tím letem v kosmoplánu?

A taky, pane doktore – dodal vzápětí – jsem zjistil, že se najednou nebojím pavouků. Přitom jsem se jich vždycky hnusil. A teď mne doslova fascinují, nutí mne to chytat je na lukách, strkat je do krabičky a tahat si je domů... má i tohle něco společného s tím letem?

„Jsem rád, že jste se mi ozval,“ řekl doktor. „Podobné problémy začali mít i někteří další účastníci z vašeho letu. Prosím, dostavte se zítra ve dvě hodiny ke mně do ordinace. Bude vás to zajímat.“

Tak Ivan slíbil svou účast.

Položil telefon a přemýšlel, jak naloží se zbytkem dne. Bylo pozdní odpoledne. Věděl, že by se měl konečně vykoupat, ale i pouhá představa vany plné vody ho vyděsila tak, až se mu rozbušilo srdce.

Tu koupelnu bych měl zazdít, bleskla mu hlavou šílená myšlenka. Nebo jí předělat na kumbál. Manželku nemám, tak k čemu koupelna ...

Po stěnách bytu mu mezitím lezli pavouci, které si sem nanosil. Pochytil je všude možné. V přírodě i na půdě svého domu. Stihli už rozplést ve všech rozích svoje krásné pavučiny. Byla dokonalé. Jemné. Jakoby byly z hedvábí nebo papíru.

Ten pohled na pavouky a pavučiny ho konečně trochu uklidnil.

Jak je možné, že jsem si toho nevšiml už dřív, pomyslel si.

Že jsou to tak úžasní tvorečkové. Tihle pavouci...

***

V ordinaci se u doktora sešel on, pak jistý pan Valtr a pan Borek. Všichni se znali z toho nešťastného letu, který jim teď obrátil život naruby.

Seděli u stolu, každý z jedné strany, aby na sebe viděli.

Doktor si sedl k poslední volné straně.

„S kolegy jsme si všechno prověřili, všechny ty vaše výpovědi,“ začal s proslovem. „Tady pan Ivan měl vždy vřelý vztah k vodě a teď se vody bojí, je to tak? Trpí takzvanou aquafobií.“

Ivan přikývl.

„Jak vidím nebo slyším vodu, chce se mi utýct někam hodně daleko.“

Vzápětí si všiml, že v ordinaci lehce prokapává voda z kohoutku. Kapky tiše narážely na porcelánový povrch umyvadla.

Neklidně se zavrtěl na židli.

„Pane doktore... mohl byste utáhnout ten kohoutek, prosím,“ řekl roztřeseně s bledým výrazem v obličeji.

Doktor se zvedl a kapající vodu uzavřel.

„Tady máme názorný příklad toho strachu, že?“ usmál se, vrátil se ke stolu a pokračoval. „A zároveň, moji milí pacienti, se pan Ivan prý vždycky štítil pavouků a teď je najednou začal sbírat.“

„Je to tak. Jak vidím pavouka, jdu po něm,“ přikývl Ivan a v očích mu zajiskřilo. „Už jich mám plnej byt, pane doktore. Těch krásnejch pavučin všude... v každým rohu jednu... jenom si tak lehounce vlajou v průvanu... a tahám si tam další a další pavouky... nedokážu tomu odolat.“

„Ano, je to záhada,“ souhlasil doktor. „Teď se podívejme tady na pana Valtra. Ten se zase naopak vody vždycky bál... ne nějak chorobně, ale prostě ji neměl rád a nikdy se nenaučil pořádně plavat, jak se mi svěřil. Ovšem teď ho to prý k vodě z jakéhosi důvodu neodolatelně táhne. K řece, jezeru, vodní nádrži... a tam dokáže celé hodiny plavat.“

„No právě,“ přikyvoval Valtr. „Jak je to možný? Já plavání vždycky nesnášel a bál jsem se hloubek. A najednou jsem jako delfín.“

„Ano,“ vztyčil doktor významně ukazováček, „a zároveň jste celé roky sbíral pavouky, byl jste takový amatérský entomolog. Máte jich prý doma pořádnou sbírku... a najednou...“

„No... a najednou se jich štítím,“ povzdychl si Valtr. „Vlastně se jich děším. Podívejte, jak mi stojí chloupky na ruce, když se o pavoucích jenom bavíme,“ ukázal své předloktí. „Během těch tří dnů, co jsme se vrátili z letu

vesmírem, jsem doma ještě nespal. Vážně. Zbláznil bych se... vidět ty hnusný pavouky naaranžovaný v krabičkách. Pronajal jsem si zatím jeden pokoj v penzionu a chci se domluvit se ženou, aby tu sbírku všech těch všivejch pavouků někam vyhodila, aby ten byt vydezinfikovala a já se mohl vrátit domů.“

„To ne, proboha,“ vykřikl Ivan. „Nevyhazujte je! Já si je vezmu! Koupím je od vás! Všechny! Co za ně chcete!“

„Klidně vám je dám zadarmo,“ otrásl se Valtr. „Ty bestie nohatý chlupatý... hnus... něco odpornějšího svět neviděl. Nechápu, jak jsem tu havěť mohl vůbec sbírat.“

„Tak pánové,“ usmál se doktor. „Teď už je to jasné, že?“

„Co?“ nechápal Ivan.

„No přece... prohodily se vám vaše fobie a vaše zájmy. Copak to není zřejmé? Vy jste byl milovník vodních zátiší a nesnášel jste pavouky, a teď se najednou děsíte i kapající vody z kohoutku a pavouky si naopak taháte domů. No... a tady pan Valtr zase neuměl nikdy plavat a byl vášnivý sběratel pavouků a teď, světe div se, tráví celé dny ve vodě a na svou sbírku pavouků se najednou nedokáže ani podívat.“

„Podívat? Ani na ni pomyslet,“ otrásl se Valtr. „Zrůdy nohatý. Bestie odporný. Ten pavoučí neřád by se měl vyhubit na celým světě.“

„Takhle o pavoucích nemluvte,“ napomenul ho Ivan. „Jsou to přece stvoření matky přírody a do našeho světa patří. Víte, jaký je zázrak třeba taková stavba pavučiny? Něco tak křehkého, jemného, jakoby to bylo z chmýří... a přece to dokáže polapit vypasenou masařku...“

„Jen klid, pánové,“ zasáhl doktor. „Myslím, že během letu se stalo něco, co způsobilo výměnu vašich fobií. To samé potkalo tady pana Borka, že?“ zadíval se na třetího, dosud mlčícího muže. „Pan Borek se prý, podle svých slov, vždycky bál špíny, nepořádku, prostě si potrpěl až na nepřirozenou a extrémní čistotu... víc než je normální, abych tak řekl... a pozor... nebál se tmy. To je důležité. Teď má ale najednou ze tmy hrůzu, celou noc prý musí spát při rozsvícených světlech... no a nepořádek a svinčák, promiňte mi to slovo, mu najednou nevadí. Je to tak?“

„No to se ví... svinčík je mi fuk,“ zabručel Borek. „Trochu bordelu přece nikoho nezabije. Bordel... to je svoboda. Nevím, proč jsem tak lpěl na čistotě. Vadí mi ale ta podělaná tma. Jak se začne stmívat, naskočí mi husí kůže. A rozbuší se mi srdce. Doma mám všude rozestavěné a připravené svíčky a mám při sobě pořád baterku... i teď, vidíte?“ sáhl do kapsy. „To kdyby vypnuli proud. Zbláznil bych se... zůstat potmě. Zešilel bych hrůzou. Ne... nechci na to ani pomyslet.“

„No,“ mnul si doktor ruce, „a kdyby tu s námi byla paní Hana, také účastnice onoho letu, zjistili byste, že dříve se tmy bála ona, ale nepořádek jí až tolik nevadil. Teď se paní Hana achlufobie zbavila... to je strach ze tmy, pro vysvětlenou... a pro změnu zase celé dny doma jen uklízí, vytírá, drhne... pozdě v noci pak padne vyčerpaná do postele a ráno s tím začne znovu. Proto se dnes nemohla dostavit, volala mi, že musí ještě vysmýčít sklep a umýt okna, že nemá na tohle sezení čas... prostě i ona si prohodila svoje fobie tady s panem Borkem. Nutno však dodat, že ty vaše fobie po té záhadné výměně výrazně zesílily. Narostly do takřka... promiňte mi ten výraz... obludných a nevidaných rozměrů.“

„Ale co to tedy znamená, pane doktore?“

„To zatím nevím. Je to záhada. Nikdy jsem se ještě s ničím podobným nesetkal a ani o tom nečetl. Vy všichni teď zůstanete v kontaktu jak se mnou, tak spolu navzájem. Budeme se také pravidelně scházet tady. Uvidíme, kam se to v dalších dnech celé posune.“

„A pane doktore,“ zaváhal Valtr. „Myslíte, že bych mohl tu vesmírnou společnost zažalovat za újmu? Přijdu teď přece o svou sbírku těch poděla... těch pavouků, těch hnusnejch tvorů, kterýjsem kdysi miloval. Víte, co stálo námahy a času tu havěť posbírat? A naopak... všechen volnej čas teď trávím ve vodě, až z toho mám úplně rozmáčenou kůži, podívejte,“ vyhrnul si trochu nohavici. „Plavu přes jezero třeba pětkrát sem a tam, dokud nejsem tak vyřízenej, že sotva vylezu na břeh. Nedokážu se prostě ovládnout.“

„A co mám říkat já,“ zabručel Ivan. „Já mám s vodou opačnej problém. Já se teď bojím sednout si doma i do vany. Nedokážu ji vlastně ani napustit... ten odpornej zvuk šplouchání... fuj. A když dávají v televizi reklamu na Dobrou

vodu a ukazují, jak to tryská z tý pet láhve... mám vždycky husí kůži a nemůžu pak spát. Je snad tohle normální? Taky bych si zasloužil nějaký to finanční odškodnění.“

„Odškodnění? Pořád jste na tom líp jak já,“ postěžoval si hned Borek. „Alespoň ušetříte za vodu, když se jí bojíte. Ale já, s tou svojí fobií ze tmy... celou noc musím svítit. Všechna světla v bytě jedou naplno. A k tomu všude zapálený svíčky. Víte, co mne tahle sranda stojí? To žádněj paušál nepokryje. Jestli má někdo nárok na žalobu proti tý společnosti, tak jsem to rozhodně já. Měli by mi tu zbuhdarma propálenou energii alespoň zadotovat.“

„Neuvěřitelné,“ pobrukoval si doktor. „Tohle bude jednou učebnicový příklad změny lidského chování způsobené pobytem ve vesmíru... tedy až zjistíme, proč se to doopravdy stalo.“

***

A tak začal Valtr tím, že daroval svou celoživotní sbírku pavouků Ivanovi.

Zatímco vystrašeně postával před svým domem, aby se toho nemusel účastnit, Ivan vynášel z jeho bytu krabičky s jednotlivými preparovanými exempláři do svého auta. Nakonec jimi zaplnil skoro celý zavazadlový prostor.

„Nádhera,“ liboval si. „Pavoučci. Klenoty přírody. Na světě jich je 168 čeledí a 40 tisíc druhů. Ta rozmanitost.“

Měl štěstí, že žil sám a nemusel to doma vysvětlovat. Proč má najednou byt plný pavouků. Mrtvých i živých.

„Už máte všechn ten sajrajt naloženej?“ křikl na něho Valtr, postávající kus od auta.

„Vaše žena mi řekla, že už je to všechno. Hotovo. Můžete se prý vrátit domů. Moc vám děkuju,“ přikývl Ivan.

„Tak mi neděkujte a raději šlápněte na plyn,“ otrásl se Valtr. „Nechci, aby před mym domem stálo auto s tak odpornou nohatou havětí.“

Děsila ho představa, že by ti pavouci mohli obživnout, vylézt z auta, rozběhnout se po chodníku a zalézt mu pod nohavice.

Bože... pavouk pod nohavicí.

Málem z té představy omdlel.

Obloha se zatáhla. Začalo krápat.

To zase vyděsilo Ivana, který právě dokončil uložení sbírky pavouků do vozu. Pomyšlení, že by měl zmoknout, být zmáčený od vody, bylo strašlivé. Jeho jediný kontakt s vodou teď byl jen tehdy, když musel pít. To vždycky zavřel oči a s odporem tu tekutinu polkl. No prostě hnus. Takle neuchopitelná voda, která vám všude zateče... a šplouchá... a můžete se v ní utopit...

Tak skočil do auta plného vyschlých pavouků a rozjel se domů.

Valtr stál zatím na dešti. Jeho pro změnu ani nenapadlo jít se schovat před deštěm domů. Do bytu, z něhož konečně zmizeli mumifikovaní pavouci.

Tu vodu padající z nebe si užíval.

Když ho déšť promáčel skrz naskrz, dostal neodolatelnou chuť jít si zaplavat do jezera. Cítit pod sebou jeho hloubku. To nutkání bylo tak silné, že ho nedokázal ovládnout.

A tak si jen zaběhl domů pro plavky, zmatené ženě ani pořádně nevysvětlil kam vlastně jde, pak skočil do auta a rozjel se k jezeru.

V pohodě ho přeplaval na druhou stranu a hned zase zpátky. Celkově nějakých tisíc metrů. Možná i víc.

Nechápal, kde se v něm najednou vzala taková chuť a síla podmanit si vodu, ale přemýšlet nad tím nehodlal.

Raději si dal to jezero ještě jednou.

Pořád neměl dost.

***

Na město padla tma.

Borek svítil v celém bytě. V obýváku měl kromě lustru rozsvícené ještě dvě lampičky a na stole dvě svíčky. Vedle nich pak pro jistotu baterku. To kdyby došlo k výpadku.

Ne. Tma ho nemohla zaskočit.

Hnusná odporná tma. Černota, v níž všechno zaniká. Být ve tmě mu připadalo jako být zaživa pohřben hluboko pod zemí. Tma mohla pronikat do jeho těla všemi otvory... ústy, nosem, ušima... to nemohl dopustit.

Žil sám, v kuchyňském dřezu se mu hromadilo nádobí, podlaha by potřebovala vytrít... dřív by v jeho bytě bylo něco takového nemyslitelné. Trpěl předtím automysobíí, dbal na čistotu až příliš přehnaně – ale teď už mu to

bylo jedno. Té fobie se zbavil. Vlastně si ji přivlastnila ta ženská, která byla také účastnicí letu, ta Hana... a on měl teď v sobě pro změnu ten její strach ze tmy.

Miloval den, nenáviděl noc.

Ten pocit strachu ze tmy sílil den po dni. Nebo spíš noc po noci. Pozvolna se to měnilo v hrůzu a začínalo to s každým soumrakem. Pokaždé, když se setmělo, cítil nepříjemný tlak na prsou a srdce mu bušilo, jakoby právě uběhl maraton.

To byl teď jeho život.

***

Paní Hana už potřetí za sebou vydrhnula kuchyňskou linku. Drhnula ji ta usilovně, že na některých místech téměř sedřela ochranný lak.

Ale pořád jí to připadalo jako nedostatečné.

Taková špína všude kolem, já se z toho zblázním, zoufala si.

Rukama rozmáčenýma od saponátů si otřela zplihlé vlasy. Pracovala tak usilovně, že už si zapomínala brát i gumové rukavice.

Tak vydrhnula linku pro jistotu ještě počtvrté a pak se pustila do dřevěných prahů u dveří. Dalo jí práci, než každý z nich odšroubovala. Pak je poctivě drhnula v kbelíku s vodou. Pořád jí nepřipadaly dost čisté. Když prahy přišroubovala zpátky, několikrát vydrhnula i samotný šroubovák, který jí po tom použití připadal neskutečně špinavý.

Po prazích přišly na řadu kliky u dveří... u oken...

Než se nadála, byla noc.

Musím jít spát a všude ještě taková špína, zoufala si a smutně se rozhlédla po třpytícím se bytě.

Potěšující však bylo, že se už nebála tmy. Předtím z ní měla hrůzu a dokázala usnout jen při rozsvícené lampičce, kterou mohl manžel zhasnout, teprve když usnula.

Teď už manžela neměla. Dělal všude nepořádek, drobil a nechával po sobě hrnky od kafe a to jí drásalo nervy. Doma teď nikoho takového nepotřebovala. Tak ho nevybíravě vystrnadila.

Když za sebou práskl dveřmi, okamžitě po něm vyleštila kliku.

Od jeho odchodu už jen pořád uklízela.

Ale teď byl čas jít spát.

Tak si v koupelně vyčistila zuby – po čemž následovalo dvojité vydrhnutí umyvadla saponátem a následné vyleštění zrcadla a pak si šla lehnout, aby druhý den mohla pokračovat v úklidu. Než usnula, uvědomila si, že zítra bude muset skočit do obchodu a nakoupit větší množství čisticích prostředků.

To, co měla doma, jí rozhodně nemohlo stačit.

Když pak usnula, zdál se jí krásný sen. Jak sedí v loďce, která si pluje po řece, napěněné saponátem.

Voněl po citrónu.

A stromy, které lemovaly břeh, byly tak čisté. Jakoby je někdo právě vydrhnul kartáčem.

***

O den později, bylo to takhle odpoledne, volal Valtr Ivanovi.

„Prosím tě... potřeboval bych s něčím poradit. Můžeš přijít k řece? K nábřeží. Tam co je ten velký splav.“

„K řece? To nikdy,“ zděsil se Ivan.

„Tak hele, dal jsem ti celou svou sbírku těch odpornejch... těch vzácnejch pavouků,“ zlobil se Valtr a otrásl se hnusem. „Tak mi snad taky něco dlužíš. Neboj se, nebudu chtít, abys tu lezl do vody.“

„To bych taky nikdy neudělal,“ roztřásl se Ivanovi v telefonu hlas. „Nedokázal bych to. Ani kdyby se mi tam topila manželka.“

„Ale ty přece žádnou manželku nemáš,“ divil se Valtr.

„Nemám. Říkám jen: kdyby.“

„Poslyš, nikdo se tady topit nebude. Tak přijed', prosím. Jen se s tebou chci poradit... jestli to můžu risknout...“

„A co?“

„Přijed'. Ukážu ti to.“

Ivan tam byl asi o půl hodiny později. Auto nechal vedle malé trafostanice, stojící vysoko nad břehem, a sešel po schodech dolů k nábřeží, kde už bylo vidět i slyšet mohutný splav. Po nedávném dešti byla řeka plná, voda se valila korytem s nezkrotnou silou a živelností.

Valtr už tady čekal.

Když spatřil přicházejícího Ivana, šel mu hned vstříc.

„Díky, že jsi přijel, kamaráde... co to máš v ruce za krabičku?“

„Tohle? To je *Atrax Robustus*,“ odpověděl Ivan a láskyplně přivinul krabičku k prsům. „Sehnal jsem ho včera na černém trhu. Velká vzácnost. Stál majlant. Beru ho teď všude sebou. Je to takovej muj talisman pro štěstí.“

Valtr zezelenal.

„Počke ... proboha... ta pavoučí stvůra je tedy živá?“

„No jasně že je živej. Chceš ho vidět?“

„Stůj! Nechoď blíž!“ vykřikl Valtr a couvl o krok zpět.

„Blíž taky nejdu,“ zarazil se Ivan. „Dělá se mi špatně z toho hukotu vody. Tak co jsi to vlastně chtěl?“

„Hele... mám tu takovej problém... vzpomeň si na dobu, kdy jsi vodu ještě miloval... a teď mi porad'... ale stůj tam, nepřibližuj se s tou pavoučí kreaturou už ani o krok... víš, něco mne teď pořád nutí, abych přeplaval řeku právě tady, podél toho splavu. Já vím, je to riskantní, ale nemůžu tomu odolat. Tomu vábení. Míval jsi tehdy taky takový myšlenky a touhy? Když ses ještě vody nebál?“

„To je šílenství,“ otrásl se Ivan odporem. „To se přeplavat nedá. Dělá se mi zle už jen z té představy. Nemůžu vodu ani vystát. Už musím jít...“

„Počkej... já to ale musím přeplavat. Nevím proč. Prostě musím,“ kňoural zoufale Valtr.

A už zamířil k vodě a cestou si chvatně sundával svršky.

„Voděnka moje milá... jak se tu krásně točí... ten živel...“

Byl jako smyslů zbavený. To vábení vody bylo silnější než pud sebezáchovy.

„Neblázni! No tak! Vrat' se! Na tohle já se koukat nebudu,“ křikl za ním Ivan. Pak opatrně odklopil víko krabičky a zadíval se dovnitř, aby se uklidnil.

„Nádhernej exemplář,“ zašeptal fascinovaně. „Jak ho všemocná příroda vybavila schopností zabíjet. Jed je primárně neurotický, vede k projevům pocení... nadprodukcí hlenu v dýchacích cestách.“

V té chvíli už Valtr zdolával první třetinu řeky. Proud ho však stahoval stále blíž ke splavu. Bylo jisté, že na druhý břeh už nedoplove. Na cestu zpátky však bylo také pozdě.

„Pomóóc,“ začal křičet, když ho mohutný proud táhl k rozběsněné vodě pod splavem.

Ivan zvedl zrak od svého vzácného pavouka – a když spatřil ten strašlivý výjev, který se u splavu odehrával, zpanikařil, zaklapl krabíčku a dal se na útěk. Pohled na topícího se člověka a hukot té hnusohnusné vody ho doháněl k šílenství. Už to nemohl dál vidět ani slyšet.

Vyběhl po schodech nahoru nad svah, tam však klopýtl a krabíčka mu vypadla z ruky. Odrazila se od země a skončila vedle blízké branky trafostanice. V příštím okamžiku už osvobozený, dobře rostlý pavouk *Antrax Robustus* podlézal kovovou branku a potom svižně prolezl úzkou škvírou na spodku dveří do samotné trafostanice. S nově nabytou svobodou si ten malý tvor zjevně věděl rady.

Ivan se ho snažil odchytit zpátky a zběsile cloumal zamčenou kovovou brankou. Nedokázal si představit, že by měl svůj vzácný poklad, který ho stál tolik peněz, takhle hloupě ztratit.

Branka nechtěla povolit, tak ji v zoufalství přelezl.

Automatická kamera na střeše trafostanice ho okamžitě zaregistrovala a vzápětí se spustil poplašný tón.

„Opusťte životu nebezpečný prostor,“ ozval se automatický hlas. „Narušil jste bezpečnostní pásmo. Opusťte prostor...“

„Ty vole... jdi někam s tím tvým pásmem... to je můj pavouk,“ řval Ivan a pak začal zoufale lomcovat dveřmi, pod nimiž Antrax zmizel. „Že já jsem tě tahal ven... můj poklade... těch peněz co jsi mě stál!“

A kopal a bušil do dveří a byl stále zuřivější.

„Tak otevřete mi, sakra! Je tam můj Antrax!“

Až dveře konečně povolily.

***

Byl to opravdu zvláštní den.

Nejprve kdosi volal na tísňovou linku, že právě viděl, jak se jakýsi blázen pokoušel přeplavat řeku podél hrany jezu, ale voda ho stáhla dolů pod splav.

O chvíli později zase vyhlásili poplach pracovníci energetického okruhu města. Na kameře trafostanice na svahu nad řekou prý mají zachyceného muže, který se pomateně dobývá do objektu, což se mu nakonec podařilo a uvnitř pak při kontaktu se zdrojem vysokého napětí způsobil zkrat. V části města tím pádem došlo k výpadku proudu.

Ve stejné chvíli odvážel záchranný vůz jakousi ženu, která vypadla z okna, když se ho snažila už popáté za sebou umýt a vyleštit. Když ji nakládali do sanitky, byla při vědomí a mumlala něco o tom, že v sanitce mají neskutečnou špínu a že by to tu potřebovalo pořádně vydrhnout.

Pro záchranáře jasný důkaz o pौरазovém šoku.

Opraváři mezitím zprovoznili vyhořelou trafostanici, ale později došlo k dalšímu zkratu a k dalšímu výpadku. Zřejmě něco přehlédli a tak zůstala přilehlá část města opět bez proudu.

To už byla ovšem noc.

Borek právě dřímал u televize, když se to stalo. Televize a všechna světla v bytě náhle zhasla. Samozřejmě se okamžitě probudil. Ze dvou svíček plápolala už jen jediná. Ta druhá se sama zahltla voskem.

Obklopen tmou začal šilet a mlátit kolem sebe rukama. Samou hrůzou nemohl najednou ani popadnout dech.

Pak se snažil rozsvítit baterku, kterou měl stále při sobě, ale jak byl rozespálý a vyděšený, spadla mu na zem a rozbila se.

„Světlo! Já potřebuju světlo,“ ječel z plných plic, ale nebyl tu nikdo, kdo by mu pomohl.

Podlehl nevýslovné hrůze.

Jak pobíhal po temném bytě, narážel do stolu, židlí i skříní a řval přitom, jakoby ho na nože brali. Nakonec popadl torzo dohořívající svíčky, která teď byla jediným chabým zdrojem světla v místnosti, a rozeběhl se k oknu.

Otevřel ho tak zprudka, že se málem vysypalo sklo.

V ulicích pod oknem však byla také tma. Pouliční lampy v celé čtvrti byly mimo provoz.

„Konec světa! Tma zahltila svět,“ řval šílený hrůzou. „Soudnej den je tadýý!“

Měl pocit, že tma je jako bahnitá řeka, která se mu valí oknem do bytu, aby ho navždy pohřbila ve své temné prázdnotě. Nebylo kam před tím černým přívalem utéct. Pronikal mu do těla všemi póry. Báł se i nadechnout, aby tu strašlivou tmou nemusel polykat...

Musí něco udělat. Okamžitě. Něco... něco...

V záchvatu hrůzy přiložil skomírající plamínek svíčky k zácloně. Ta okamžitě vzplála a byt byl najednou plný světla. A to světlo nabývalo na intenzitě s každou další vteřinou.

Tma byla zažehnána.

***

Doktor měl na stole už od předchozího dne zprávu o všech těch podivných případech úmrtí nebo vážných poranění svých pacientů z toho záhadného vesmírného letu.

Všechny se udály v jediný den.

Rozhodl se to všechno popsat ve svém odborném článku, který tomuto případu věnoval. Tušil, že by to mohl být trháček všech lékařských periodik a snad by na tom mohl i něco vydělat.

Jenomže teď ho najednou tragický osud těch lidí už příliš nezajímal. Od samého rána měl totiž – aniž tušil proč – úplně jiné starosti.

Tak především ho doháněl k šílenství kapající kohoutek umyvadla. Nakonec musel přes kohoutek přehodit ručník.

Pak začal srovnávat všechny spisy do úhledných, ostře řezajících hromádek. Vysypal obsah zásuvek a pečlivě roztřídil jednotlivé tužky podle barev a velikostí a stejně tak začal srovnávat lahvičky a tuby s léky, které tu měl. Nakonec začal všude otírat prach.

Připadalo mu, že tu má najednou strašný nepořádek. A ten nepořádek mu drásal nervy. Bude muset vynadat uklízečce.

A přestože se teprve začínalo jen pozvolna stmívat, rozsvítil v ordinaci hlavní světlo i lampičku na stole. Potřeboval světlo. Hodně světla.

Když skončil s úklidem, padla už na město tma.

Zadíval se z okna. Ulice mu připadaly příliš tmavé. Pouliční lampy vydávaly tak málo světla. Šla z toho na něho opravdová hrůza. Nedokázal opustit osvětlenou místnost a vydat se tím nočním městem domů.

Půjdu, až se rozední, rozhodl se. Až ráno.

Tak si sedl ke stolu. Unavený po tom náročném úklidu.

Před sebou měl krabici. Přinesl si ji do práce jako nějakou svátost. Byla plná nasbíraných pavouků. Pochytil je na půdě a ve sklepě svého domu. Stálo ho to tolik času a úsilí. Obsah té krabice ho však uklidňoval. Tak ho vyklepal na stůl.

Pavouci se rozlezli všemi směry. Zalezly do rohů, pod stůl i do zásuvek.

Sledoval je s nesmírnou něhou a obdivem. Jakoby chtěl být jedním z nich.

Něco se dělo a on nevěděl co.